

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen (LBIO) te Gouda de inning van de door hem verschuldigde kinderalimentatie heeft overgenomen (en vervolgens opslagkosten bij hem in rekening heeft gebracht) terwijl er volgens verzoeker van een betalingsachterstand geen sprake was en hij zelfs te veel alimentatie had betaald.

In dit kader klaagt verzoeker er verder over dat het LBIO beslag heeft gelegd op zijn uitkering.

Ook klaagt verzoeker over de informatieverstrekking door het LBIO, in die zin dat het LBIO, ondanks een toezegging daartoe, niet is ingegaan op de door verzoeker aangedragen argumenten maar slechts heeft gedreigd met beslaglegging.

Beoordeling

Algemeen

1. Op 12 april 2006 heeft de rechter bepaald dat verzoeker per maand € 600 aan kinderalimentatie voor zijn drie kinderen moet betalen. Tevens dient hij een partneralimentatie van € 224 per maand te voldoen tot het moment dat de gezamenlijke woning is verkocht. In het door de rechter bekrachtigde convenant van 16 februari 2006 staat voorts dat verzoeker op dat moment de rest van het alimentatiebedrag voor zijn partner zal afkopen. Eind 2005 had hij al een bedrag van € 50.000 gestort op een rekening van Interpolis ten behoeve van de partneralimentatie. Interpolis keert verzoekers ex-echtgenote maandelijks € 401,25 uit, ruim € 177 meer dan bepaald. Tevens heeft verzoeker aan het begin van de echtscheidingsprocedure in 2005 een aantal bedragen voorgeschoten. In 2006 heeft verzoeker zijn ex-echtgenote erop gewezen dat er nog bedragen verrekend moesten worden. Aangezien hij hier met haar naar eigen zeggen niet over kon communiceren, besloot hij deze bedragen te gaan verrekenen met de kinderalimentatie. Verzoekers ex-echtgenote heeft toen het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen (LBIO) ingeschakeld.

2. Op 19 september 2006 schreef het LBIO aan verzoeker dat zijn ex-echtgenote het LBIO had verzocht de inning van de kinderalimentatie over te nemen. Er zou een achterstand van € 1800 zijn. Verzoeker werd in de gelegenheid gesteld om binnen drie weken aan te tonen dat hij dit bedrag wel had voldaan, anders zou de inning worden overgenomen.

3. Verzoeker antwoordde op 30 september 2006 dat hij inderdaad een aantal betalingen niet had verricht, maar dat hij wel maandelijks via Interpolis meer aan partneralimentatie betaalde dan was opgelegd en dat hij in totaal feitelijk te veel had betaald aan zijn ex-echtgenote. Zijn ex-echtgenote gaf volgens hem een verkeerde voorstelling van zaken. Ook gaf hij aan dat hij geen reden zag dat de betalingen via het LBIO zouden hoeven

lopen, omdat hij zijn verplichtingen gewoon nakwam.

4. Op 9 november 2006 deelde het LBIO verzoeker mee dat hij niet had aangetoond dat hij aan zijn verplichtingen had voldaan. Het LBIO had navraag gedaan bij de ontvangstgerechtigde en deze vertelde dat de betalingen via Interpolis de partneralimentatie betroffen, niet die van de kinderalimentatie. Met de kinderalimentatie mag niets verrekend worden, aldus het LBIO in de brief. De inning werd dan ook overgenomen. Indien verzoeker niet binnen tien dagen had betaald, zou het LBIO zonder verdere aankondiging overgaan tot incassomaatregelen, zo liet het hem weten.

5. Bij brief van 20 november 2006 schreef het LBIO het UWV aan om beslag te laten leggen onder de uitkering van verzoeker, omdat er nog geen betaling was ontvangen. Het UWV zou maandelijks een bepaald bedrag inhouden. Verzoeker werd hiervan op 6 december 2006 door het LBIO op de hoogte gesteld.

6. Op 24 november 2006 verzocht de advocaat van verzoeker het LBIO om geen incassomaatregelen te treffen. Zou het LBIO hieraan geen gehoor geven, dan overwoog hij een kort geding tegen de ex-echtgenote te starten. Verzoeker stuurde het LBIO op 25 november 2006 een brief waarin hij schreef dat hij al betalingen had verricht voordat hij die dag van het UWV had vernomen dat er beslag op zijn uitkering was gelegd. Hij verzocht het LBIO het beslag op te heffen, omdat alles op een misverstand berustte.

7. Het LBIO liet de advocaat van verzoeker op 29 november 2006 weten dat vooralsnog het beslag niet werd opgeheven of opgeschort. Mocht het zo zijn dat een kort geding werd gestart, dan diende de advocaat een kopie van het verzoekschrift toe te sturen. Het LBIO zou de ontvangstgerechtigde dan vragen de betalingen te mogen opschorten in afwachting van de uitspraak van de rechter.

8. In een andere brief van 29 november 2006 schreef het LBIO verzoeker dat het zijn betalingen van 25 november 2006 had ontvangen en had verwerkt. Deze bedragen waren overgemaakt nadat het LBIO de inning op 9 november 2006 had overgenomen. Om die reden mocht het LBIO opslagkosten in rekening brengen over de achterstand en de lopende bijdrage. Verzoeker werd verzocht om de kinderalimentatie naar het LBIO over te maken, in plaats van naar zijn ex-echtgenote. Ook gaf het LBIO uitleg over het gelegde beslag. Dit had het LBIO gedaan omdat verzoeker niet tijdig op de overnamebrief had gereageerd. Het beslag was daarom terecht gelegd, aldus het LBIO.

9. Verzoeker uitte in een brief van 27 januari 2007 zijn ongenoegen over het beslag op zijn inkomen. Hij had het gevraagde bedrag overgemaakt en toch was het LBIO overgegaan tot beslag. En inmiddels had het LBIO al meer geïnd dan waar de ontvangstgerechtigde recht op had. Hij verzocht het LBIO dan ook om dat bedrag terug te storten.

10. Het LBIO beantwoordde deze brief op 31 januari 2007. Het schreef dat er op dat moment € 8,72 te veel was betaald. Dat zou terugbetaald worden. Daarnaast zou het LBIO het UWV verzoeken om het bedrag van het beslag te verlagen naar de maandelijkse lopende bijdrage plus opslagkosten. Tevens gaf de medewerkster aan dat indien verzoeker het met de gang van zaken niet eens was, hij een klacht kon indienen bij de directeur van het LBIO.

11. Op 23 april 2007 ontving het LBIO bericht van het UWV dat verzoeker geen uitkering meer ontving. Het beslag kwam daarmee tot een einde. Daarom schreef het LBIO verzoeker op 26 april 2007 weer aan omdat er een achterstand in de betalingen was genoteerd. Indien verzoeker niet binnen tien dagen zou betalen, zou het LBIO over kunnen gaan tot executiemaatregelen, zonder deze van tevoren aan te kondigen. Hierover nam verzoeker telefonisch contact op met de behandelend medewerkster, mevrouw L. Zij zou een en ander nader gaan uitzoeken en hem daarover later berichten.

12. Op 22 juni 2008 volgde een brief van het LBIO. Hierin stond dat het LBIO betaalbewijzen van de ex-echtgenote had ontvangen waaruit bleek dat verzoeker een bedrag rechtstreeks aan haar had betaald, in plaats van aan het LBIO. Nogmaals werd verzoeker erop geattendeerd dat hij voortaan aan het LBIO diende te betalen. Het rechtstreeks aan de ex-echtgenote betaalde bedrag was verrekend, maar er stond nog steeds een bedrag open. Werden er geen betalingen ontvangen, dan zou worden overgegaan tot executiemaatregelen, zo liet het LBIO weten.

13. Hierop reageerde verzoeker bij brief van 9 juli 2007. Hij gaf aan dat hij zijn ex-echtgenote diverse keren had verzocht om verrekening van te veel betaalde bedragen ten behoeve van de partneralimentatie met die van de kinderalimentatie. Zij had geweigerd hierop in te gaan. Hij had haar daarop meegedeeld tot incasso te zullen overgaan. Wederom haalde verzoeker aan dat hij van mening was dat hij maandelijks € 177 meer betaalt dan in de beschikking van de rechtbank staat. Ook sprak hij de wens uit dat de opslagkosten terugbetaald zouden worden.

14. Op 15 juli 2007 wendde verzoeker zich met een klacht tot de Nationale ombudsman. Deze stuurde de klacht op 30 juli 2007 door naar de directeur van het LBIO met het verzoek de klacht in behandeling te nemen.

15. De directeur richtte zich in zijn reactie van 7 augustus 2007 op de klacht op twee punten. Ten eerste het ontbreken van een inhoudelijke reactie van het LBIO op de door verzoeker aangedragen argumenten waarom er geen achterstand zou zijn. Ten tweede het in rekening brengen van opslagkosten, terwijl verzoekers ex-echtgenote onjuiste informatie zou hebben verstrekt en verweer of overleg hierover met het LBIO niet mogelijk zou zijn. De directeur overwoog dat alle brieven van verzoeker van een schriftelijke beantwoording waren voorzien. De door verzoeker aangetoonde betalingen waren door het LBIO op de achterstand in mindering gebracht. Wel had het LBIO dit alleen gedaan ten aanzien van

betalingen die konden worden aangemerkt ter voldoening van de kinderalimentatie. Noch uit de beschrijvingen bij de betalingen van € 177 en € 401,25, noch uit de hoogte van de bedragen bleek volgens het LBIO dat deze dienen ter voldoening van de verschuldigde kinderalimentatie. Mogelijk had verzoeker "in totaal" meer betaald dan de verschuldigde kinderalimentatie, maar andere betalingen zoals partneralimentatie kan en mag het LBIO niet verrekenen met de kinderalimentatie. De directeur gaf aan dat hij kon begrijpen dat het verzoeker onredelijk voorkomt dat hij ondanks diverse betalingen, toch nog de vordering inzake de kinderalimentatie aan het LBIO moest voldoen. Echter, in de wijze waarop de brieven waren beantwoord en ten aanzien van de inhoud daarvan, had zijn bureau correct gehandeld, aldus de directeur. Hij achtte de klacht ongegrond.

Ten aanzien van de tweede klacht schreef hij dat het LBIO de inning kon overnemen als verzoeker niet binnen veertien dagen na de eerste aanschrijving de kinderalimentatie aan de ontvangstgerechtigde had betaald en dit binnen drie weken aan het LBIO had aangetoond. Dit had verzoeker niet gedaan en daarom had het LBIO de inning terecht, op grond van de wet, overgenomen. Conform artikel 1:403, derde lid BW (zie Achtergrond, onder 1.), waren daarom de opslagkosten van 10% terecht aan verzoeker opgelegd. Hoewel de directeur verzoekers standpunt begreep, kon het LBIO niet anders handelen, zo liet hij weten. Op grond van artikel 1:408, vierde en vijfde lid BW is het aan de ontvangstgerechtigde om aannemelijk te maken dat er een achterstand is ontstaan en is het aan de betalingsplichtige om te bewijzen dat dit niet zo is. De directeur concludeerde dat het LBIO volgens de wettelijke vereisten en de door de Nationale ombudsman bepaalde werkwijze had gehandeld. Hij achtte de klacht van verzoeker kennelijk ongegrond.

16. Verzoeker gaf een reactie op het oordeel van de directeur van het LBIO. In zijn brief van 8 september 2007 gaf hij onder andere aan dat de medewerkster van het LBIO, mevrouw L., hem een brief had gestuurd waarin de achterstand in de betalingen werd geconstateerd en dat hij daarna een telefoongesprek met haar had gevoerd. Hierin voerde verzoeker aan dat zijn ex-echtgenote het LBIO verkeerd had ingelicht, er was namelijk geen sprake van een achterstand. Mevrouw L. had daarin toegezegd het een en ander na te zullen trekken en daarop schriftelijk te zullen terugkomen. De schriftelijke reactie die hij vervolgens had gekregen, betrof enkel de mededeling dat hij rechtstreeks aan het LBIO diende te betalen. Verzoeker gaf aan dat hij dit uit principe niet zou doen. Hij stelde geen achterstand te hebben en dat hij gevolgen van de overname van het LBIO (aan het LBIO betalen en opslagkosten betalen) ervoer als het bekennen van schuld aan iets dat hij niet had gedaan. Hij verzocht de directeur nogmaals nog eens serieus naar de zaak te kijken en de opgelegde kosten in heroverweging te nemen.

17. In reactie hierop liet de directeur verzoeker bij brief van 14 september 2007 weten dat hij van mening was dat mevrouw L. verzoeker wel op correcte wijze had geïnformeerd en dat hij het met de visie van verzoeker niet eens was. Daarnaast ging hij in op een aantal andere punten die verzoeker had aangekaart. Indien verzoeker zich niet kon vinden in de

klachtafdoening, dan kon hij zich tot de Nationale ombudsman wenden.

18. Op 8 oktober 2007 schreef mevrouw L. aan verzoeker dat hij tot dan toe geen enkele keer aan het LBIO had betaald. Zij verwees naar wat het LBIO hem op 9 november 2006 had meegedeeld met betrekking tot de overname van de inning en het betalen van opslagkosten. Zij besloot haar brief met de zin dat nu verzoeker had aangegeven niet van plan te zijn om mee te werken aan de voorgestelde betalingsregeling, het LBIO niets anders restte dan over te gaan tot het leggen van beslag op verzoekers inkomen.

19. Verzoeker wendde zich op 12 november 2007 tot de Nationale ombudsman met een klacht. Hij schreef dat hij het niet eens was met het standpunt van de directeur van het LBIO dat zijn bureau formeel juist had gehandeld en dat het verder geen blaam trof. Het LBIO ging volgens verzoeker na de klachtbehandeling gewoon op de oude voet verder en ging nog steeds niet in op de aangedragen argumenten. Het LBIO dreigde slechts met het leggen van beslag.

I. Ten aanzien van het overnemen van de inning

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat het LBIO de inning van de kinderalimentatie van zijn ex-echtgenote heeft overgenomen, terwijl er volgens hem geen sprake was van een betalingsachterstand. Volgens verzoeker had hij zelfs te veel betaald (zie ook onder Algemeen, onder 1.). Het LBIO wilde zijn zienswijze echter niet volgen en nam de inning over, met als gevolg dat hij opslagkosten moet gaan betalen.

2. De directeur deelde in reactie op de klacht bij brief van 20 maart 2008 mee dat zijn bureau naar aanleiding van verzoekers reactie op de kennisgeving van het voornemen van het LBIO om de inning over te nemen (omdat verzoeker in de maanden juli en augustus 2006 geen kinderalimentatie zou hebben betaald), contact had gezocht met de ontvangstgerechtigde. Zij had verteld dat de extra betalingen van Interpolis niet gezien mochten worden als voorschotten op de kinderalimentatie en dat de betalingen evenmin mochten worden verrekend met de kinderalimentatie. Daarop had het LBIO niets anders te doen gestaan dan de inning over te nemen. En zo geschiedde op 9 november 2006. In die brief legde het LBIO uit dat het contact had gelegd met de ontvangstgerechtigde en dat deze had verklaard niet akkoord te gaan met de verrekening.

Overigens had verzoeker uit het informatieblad dat met de eerste brief van het LBIO was meegestuurd, kunnen afleiden dat verrekening met kinderalimentatie niet is toegestaan zonder uitdrukkelijke toestemming van de ontvangstgerechtigde, aldus de directeur. Het LBIO was, gelet op het bovenstaande, gehouden de inning over te nemen en daarbij de wettelijke opslagkosten in rekening te brengen. Hij acht de klacht dan ook ongegrond.

De directeur merkte nog op dat verzoeker op 25 november 2006 twee betalingen had verricht waarmee hij gerekend tot 1 december 2006 te veel had betaald. Dit deed niet af aan de eerdere terechte overname van de inning. Deze betalingen lagen immers na de datum van overname van de inning en waren bovendien niet rechtstreeks aan het LBIO betaald, maar aan zijn ex-echtgenote, zo besloot de directeur.

3. Verzoeker reageerde op 9 mei 2008 op de reactie van de directeur van het LBIO. Hij schreef dat het LBIO ervan op de hoogte is dat hij te veel betaalt en dat de ontvangstgerechtigde niet ontkent dat zij de bedragen ontvangt, maar dat zij deze toeschrijft aan de partneralimentatie. Verzoeker had steeds de bedragen zonder opslagkosten voldaan en op een gegeven moment volgens het LBIO zelfs te veel betaald. Dit bedrag moest hij via beslag op zijn ex-echtgenote weer zien terug te krijgen. Hij gaf aan nog altijd niet bereid te zijn de opslagkosten te betalen. Het moest volgens hem toch mogelijk zijn een redelijke regeling met elkaar af te stemmen, zeker nu er van onwil geen sprake was.

4. De directeur schreef in zijn reactie van 4 juni 2008 dat verzoeker verlangt dat er gezamenlijk naar een oplossing wordt gezocht. Hoewel verzoekers voorstel de directeur redelijk klonk, gaf hij aan dat het LBIO zich in de eerste plaats toch dient te houden aan de wettelijke bepalingen ten aanzien van overname van de invordering en het berekenen van opslagkosten. Verzoeker wilde kennelijk onderhandelen over een oplossing, maar het LBIO zag daartoe in dit dossier geen aanleiding.

5. Verzoeker antwoordde hierop in zijn brief van 2 juli 2008. Hij gaf aan dat het niet strikt nodig was om in onderhandeling te treden, maar serieus met elkaar over de zaak te spreken en naar een voor beiden aanvaardbare oplossing te zoeken, leek hem redelijk.

Beoordeling

6. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven. Dit vereiste brengt voor het LBIO mee dat het zich voorafgaand aan de overname van de inning van kinderalimentatie op de hoogte stelt van alle relevante feiten en omstandigheden.

7. In artikel 1:408 van het Burgerlijk Wetboek (zie Achtergrond, onder 1.) is bepaald dat het LBIO op verzoek van een onderhoudsgerechtigde de invordering van kinderalimentatie op zich neemt. Tot invordering op verzoek van de onderhoudsgerechtigde wordt slechts overgegaan indien de gerechtigde bij indiening van het verzoek aannemelijk heeft gemaakt dat de onderhoudsplichtige binnen ten hoogste zes maanden voorafgaand aan de indiening van het verzoek tekort is geschoten in zijn verplichting ten aanzien van ten minste één periodieke betaling. Zoals de Nationale ombudsman al in eerdere rapporten heeft geoordeeld, zou aan de strekking van deze bepaling tekort worden gedaan indien het

LBIO van een onderhoudsgerechtigde zou verlangen dat wordt aangetoond dat daadwerkelijk sprake is van een betalingsachterstand, gesteld al dat dit mogelijk is. Het is immers veel moeilijker aan te tonen dat een bepaald bedrag niet is betaald dan aan te tonen dat wel is betaald. Daarbij komt dat het LBIO een onderhoudsplichtige altijd eerst in kennis stelt van het voornemen om de inning van de alimentatie over te nemen, waarbij de onderhoudsplichtige de mogelijkheid heeft aan te tonen dat van een betalingsachterstand geen sprake (meer) is. De Nationale ombudsman heeft in dit kader ook al meerdere malen opgemerkt dat het voor een onderhoudsplichtige onaangenaam kan zijn om te worden geconfronteerd met een onterechte aanmaning, maar dat het niet altijd te voorkomen is. Het valt het LBIO in beginsel namelijk niet aan te rekenen wanneer een onderhoudsgerechtigde onjuiste of onvolledige informatie aan het LBIO verstrekt. Anders is dit in die gevallen waarin sprake is van dusdanige innerlijke tegenstrijdigheden in de door de onderhoudsgerechtigde verstrekte informatie dat het klakkeloos overnemen daarvan niet behoorlijk is.

8. In dit geval had de ontvangstgerechtigde het LBIO gevraagd de inning over te nemen omdat verzoeker gedurende de maanden juli en augustus 2006 geen kinderalimentatie zou hebben betaald. Verzoeker gaf daarop als weerwoord dat hij de te hoge betalingen via Interpolis met de kinderalimentatie had verrekend. Het LBIO heeft daarop bij de ontvangstgerechtigde navraag gedaan naar de argumenten die verzoeker op tafel legde. Hiermee heeft het LBIO de juiste weg bewandeld.

De ontvangstgerechtigde deelde vervolgens mee dat de betalingen via Interpolis de partneralimentatie betroffen en dat deze niet als voorschotten op de kinderalimentatie gezien konden worden en evenmin met de kinderalimentatie verrekend mochten worden. Daarop kon het LBIO niet anders dan de inning van de kinderalimentatie van de ontvangstgerechtigde overnemen. Immers, kinderalimentatie mag niet worden verrekend met andere bedragen (zie Achtergrond onder, 2.).

Het LBIO heeft verzoeker van de overname en de reactie van de ontvangstgerechtigde op de hoogte gesteld. Voor verzoeker was dit een onverkwikkelijke uitkomst en hij bleef zich in woord en daad verzetten tegen de overname van de inning en het gevolg daarvan: de maandelijks door het LBIO in rekening gebrachte opslagkosten. Hij bleef rechtstreeks aan zijn ex-echtgenote betalen en voldeed de opslagkosten niet.

De Nationale ombudsman kan zich wel indenken dat het voor verzoeker moeilijk te verteren is dat hij bij het LBIO als niet-betalende ouder te boek staat, terwijl hij maandelijks meer afdraagt aan partner- en kinderalimentatie dan hij verschuldigd is en hij geen invloed kan uitoefenen op het bedrag dat door Interpolis aan zijn ex-echtgenote wordt overgemaakt en hij daarom voor deze oplossing had gekozen. Dit neemt niet weg dat het LBIO volgens de wet heeft gehandeld en op terechte gronden de inning heeft overgenomen. Er is geen tussenweg mogelijk als niet beide partijen (de betalingsplichtige en de ontvangstgerechtigde) overeenstemming over de invulling van die tussenweg

kunnen bereiken, terwijl verzoeker graag gezien had dat deze wel werd gekozen.

Overname van de inning brengt met zich mee dat opslagkosten in rekening worden gebracht (zie Achtergrond, onder 1.). Dat het LBIO deze aan verzoeker heeft opgelegd, is dan ook niet onrechtmatig of onbehoorlijk.

Het LBIO heeft met het overnemen van de inning en het in rekening brengen van opslagkosten niet in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerking gehandeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

II. Ten aanzien van het beslag op de uitkering

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er tevens over dat het LBIO beslag heeft gelegd op zijn uitkering. Hij is van mening dat er geen achterstand is en dus ook geen reden om beslag te leggen. Op het moment dat het LBIO beslag wilde gaan leggen, had zijn huidige echtgenote de achterstallige kinderalimentatie overgemaakt, maar toch ging het beslag gewoon door.

2. De directeur van het LBIO schreef in zijn reactie van 20 maart 2008 dat in de overnamebrief van 9 november 2006 staat dat het LBIO zonder verdere aankondiging overgaat tot incassomaatregelen als binnen tien dagen geen eerste betaling is ontvangen. Daarmee was verzoeker ervan op de hoogte dat het LBIO over kon gaan tot het leggen van beslag. Het LBIO heeft op 20 november 2006 gepoogd beslag te leggen onder het UWV. Op 24 november 2006 reageerde verzoekers advocaat richting het LBIO met het verzoek geen verdere incassomaatregelen te treffen, omdat verzoeker voornemens was een bodemprocedure tegen zijn ex-echtgenote te starten om de alimentatie te verminderen. Verzoeker zelf schreef het LBIO op 25 november 2006 een brief waarin hij aangaf dat hij van het UWV had vernomen dat er beslag zou worden gelegd. Hij wees erop dat zijn echtgenote op dat moment de achterstallige bedragen had betaald en meende dat daarmee de beslaglegging kennelijk onterecht zou zijn geweest. Verzoeker verzocht het beslag alsnog op te heffen. Het LBIO heeft de advocaat vervolgens op 29 november 2006 verzocht aan te tonen dat de bodemprocedure daadwerkelijk werd opgestart (dan zou het LBIO de ontvangstgerechtigde vragen of zij akkoord kon gaan met opschorting van de betalingen), maar gaf direct te kennen dat het loonbeslag niet zou worden opgeheven of opgeschort. Op 6 december 2006 stelde het LBIO verzoeker op de hoogte van het gelegde beslag en dat dit werd gehandhaafd, maar dat het bedrag wel zou worden aangepast aan de hoogte van de maandelijkse verplichting, voor zover er geen achterstand meer zou zijn. De directeur was van oordeel dat de beslaglegging terecht was toegepast. Hij acht de klacht ongegrond.

3. Uit informatie van het LBIO op 18 juli 2008 bleek dat het UWV het LBIO bij brief van 23 april 2007 had laten weten dat verzoeker geen WW-uitkering meer ontving. Op dat moment stopte het beslag automatisch. De laatste betaling door het UWV had op 30 januari 2007 plaatsgevonden.

Beoordeling

4. Het evenredigheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen voor het bereiken van een doel een middel aanwenden dat voor de betrokkenen niet onnodig bezwarend is en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel. Dit brengt met zich mee dat het LBIO ter incasso van kinderalimentatie slechts beslag mag leggen op iemands loon of uitkering, als de onderhoudsplichtige in gebreke is gebleven om aan te tonen dat er geen sprake is van een betalingsachterstand, en als de onderhoudsplichtige ondanks herhaalde aanmaningen door het LBIO niet de volledige betalingsachterstand heeft voldaan.

5. Zoals hiervoor al is opgemerkt, was er sprake van een betalingsachterstand en nam het LBIO op 9 november 2006 dus terecht de inning over. Verzoeker bleef na herhaalde correspondentie over de juistheid van de overname vasthouden aan zijn standpunt en voldeed niet aan zijn verplichting om de betalingen inclusief de opslag te voldoen aan het LBIO. Het LBIO mocht daarom verdergaande maatregelen treffen, zoals het leggen van vereenvoudigd (loon)beslag. Het LBIO hoefde de discussie met verzoeker niet eerst af te ronden, alvorens deze stap te nemen. Het UWV zegde op 23 november 2006 toe beslag op de uitkering te zullen leggen. Het feit dat verzoeker(s echtgenote) kort daarna alsnog het achterstallige bedrag aan kinderalimentatie heeft overgemaakt, doet daaraan niet af.

Aangezien verzoeker vervolgens nog altijd niet bereid was de kinderalimentatie op de rekening van het LBIO te storten en de opslagkosten te betalen heeft het LBIO het beslag laten voortduren. Een aantal bedragen die tussentijds te veel waren overgemaakt (vermoedelijk omdat verzoeker aan zijn ex-echtgenote bleef betalen), heeft het LBIO teruggestort op het rekeningnummer van verzoekers echtgenote. Op het moment dat het UWV het LBIO liet weten dat verzoeker geen uitkering meer ontving is het beslag beëindigd. Het LBIO heeft verzoeker daarna direct weer aangeschreven betalingen aan het LBIO te gaan verrichten. De Nationale ombudsman is het geheel overziend van oordeel dat het LBIO niet in strijd met het evenredigheidsvereiste heeft gehandeld door beslag te leggen op het inkomen van verzoeker.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

III. Ten aanzien van het ingaan op aangedragen argumenten

Bevindingen

1. Tot slot klaagt verzoeker erover dat het LBIO ondanks een toezegging daartoe niet is ingegaan op de door hem aangedragen argumenten dat er geen sprake is van een achterstand en dat hij zelfs te veel heeft betaald aan zijn ex-echtgenote. In plaats van een inhoudelijke reactie, kreeg hij bericht dat hij de kinderalimentatie en de opslagkosten rechtstreeks aan het LBIO moest betalen en dat als hij dat niet zou doen, het LBIO zou overgaan tot het leggen van loonbeslag. Hij probeerde met het LBIO in gesprek te komen voor een regeling, omdat hij van oordeel is dat zijn ex-echtgenote te veel ontvangt, maar het LBIO ging daar volgens verzoeker helemaal niet op in. Verzoeker is van mening dat het LBIO is tekortgeschoten in de informatieverstrekking.

2.1. De directeur van het LBIO deelde in zijn reactie van 20 maart 2008 mee dat hij uit de klachtbrief van verzoeker van 15 november 2007 had afgeleid dat het LBIO in diens ogen had gedreigd met beslaglegging zonder verder op de zaak in te gaan, maar nergens kon hij in die brief opmaken dat het LBIO een expliciete toezegging had gedaan in te zullen gaan op de door verzoeker aangedragen argumenten alvorens over te gaan tot beslaglegging, zoals de Nationale ombudsman volgens hem had geformuleerd. De directeur schreef dat in zijn algemeenheid mag worden gesteld dat het LBIO dient in te gaan op aangedragen argumenten, maar hij wilde de Nationale ombudsman toch hierop wijzen, omdat hij meende dat dit onderscheid voor de klachtbeantwoording meer dan relevant is.

2.2. De directeur vervolgde zijn brief door in te gaan op de correspondentie tussen het LBIO en verzoeker over de overname van de inning en het al dan niet stopzetten van het beslag (zie daarvoor onder Algemeen, onder 16. e.v.). Voor het verdere verloop van de correspondentie verwees hij ook naar hetgeen hij daarover in het kader van de interne klachtbehandeling had opgemerkt in zijn brief van 7 augustus 2007 (zie onder Algemeen, onder 15.). Uit deze correspondentie bleek genoegzaam, aldus de directeur, dat verzoeker zijn standpunt aangaande de onterechte overname handhaafde. Maar er bleek ook uit dat het LBIO evenmin van zijn standpunt afweek dat zowel de overname als de beslaglegging terecht waren geschied. De directeur was van oordeel dat het LBIO afdoende en gemotiveerd was ingegaan op de aangedragen argumenten van verzoeker, die er toch voornamelijk op neerkwamen dat hij de betalingen "op een andere wijze" zou hebben gedaan en dat er daardoor geen achterstand meer zou zijn en dat naar diens overtuiging daarmee zowel de inning als de beslaglegging onterecht zouden zijn geweest. Hij acht de klacht ongegrond.

2.3. In een telefoongesprek op 11 april 2008 tussen een medewerkster van Bureau Nationale ombudsman en de behandelend medewerkster van het LBIO, mevrouw L., lichtte deze laatste toe dat zij vaak met verzoeker had gesproken over zijn zaak. Verzoeker bracht steeds dezelfde argumenten naar voren en zij had deze steeds beantwoord met dezelfde strekking, namelijk dat hij de partneralimentatie niet met de kinderalimentatie mocht verrekenen. Zij kon zich niet herinneren dat zij verzoeker in een van die gesprekken een toezegging had gedaan of een afspraak had gemaakt dat zij nog het een en ander zou

uitzoeken. Als zij dat soort toezeggingen doet, maakt zij daar altijd een telefoonnotitie van. Deze was er in dit geval niet. Zij vermoedde dat verzoeker het gesprek anders heeft ervaren dan zij.

3. Verzoeker reageerde op het standpunt van de directeur bij brief van 9 mei 2008. Hij kaartte daar een aantal punten aan die geen onderdeel vormen van dit onderzoek van de Nationale ombudsman, maar waaruit bleek dat verzoeker nog steeds onenigheid had met het LBIO over de af te dragen bedragen aan kinderalimentatie. Voorts herhaalde hij dat het hem het meeste stak dat het LBIO niet op de klachten was ingegaan en dat er niet in gezamenlijkheid was gekeken naar een oplossing voor het gerezen probleem. Hij had nooit de intentie gehad niet te betalen voor zijn kinderen, maar ook niet om te veel te betalen. Het stak hem dat hij zo in de "verdachtenbank" was gekomen en hier blijkbaar niet meer uit kon en mocht komen. Het gelijk was steeds aan de zijde van het LBIO. Het LBIO was op de hoogte van het feit dat hij te veel aan alimentatie betaalt. Zijn ex-echtgenote ontkent helemaal niet dat zij deze bedragen ontvangt, maar stelt dat het geen kinderalimentatie betreft. Hierover was met zijn ex-echtgenote niet te praten, aldus verzoeker, zodat hij in de verdachtenbank terecht kwam en er niet meer uit kon komen. Zelfs op het moment dat hij te veel aan het LBIO had betaald, was er geen moment van bezinning mogelijk, volgens verzoeker. Het moest toch mogelijk zijn om dan een redelijke regeling te treffen, vroeg verzoeker zich af. Maar zolang zijn ex-echtgenote daarmee niet instemde, kon het LBIO er niets mee doen. En aangezien zijn ex-echtgenote daar nooit aan zou meewerken, had zij het machtsmiddel in handen, aldus verzoeker. Hij betaalde nu rechtstreeks aan het LBIO voor zijn twee jongste kinderen, maar bleef erbij dat hij de opslagkosten niet ging voldoen. Aan zijn oudste dochter betaalde hij rechtstreeks een kleine aanvulling op de studiebeurs die zij van de IBG ontvangt.

Verzoeker lichtte tot slot nog toe dat zijn klacht de toezegging van mevrouw L. in het telefoongesprek van 4 mei 2007 betrof. Dit gesprek vond plaats naar aanleiding van de brief van het LBIO van 26 april 2007 waarin stond dat verzoeker een achterstand van drie maanden had opgebouwd. Dit was onjuist, omdat hij deze bedragen al aan zijn ex-echtgenote had overgemaakt. Mevrouw L. zou volgens verzoeker uitzoeken hoe het zat met deze betalingen. Dit was volgens verzoeker nooit gebeurd, omdat er toen een brief volgde waarin zonder nadere uitleg weer werd gesteld dat er een achterstand was die moest worden voldaan. Deed hij dat niet, dan zou overgegaan worden tot het (wederom) leggen van beslag, zo stond in die brief te lezen.

4. De brief van 26 april 2007 waarover verzoeker schrijft is de eerste brief die het LBIO verzoeker heeft gestuurd, nadat het bericht had ontvangen van het UWV dat verzoeker geen uitkering meer ontving. In deze brief staat geen verwijzing naar het opgeheven beslag. Wel staat erin vermeld dat het LBIO tot en met mei 2007 een achterstand (van drie maanden) had vastgesteld. Dit bedrag, of een deel ervan, diende verzoeker binnen tien dagen te voldoen. Onderaan de brief staat opgemerkt dat als verzoeker hieraan niet voldeed, het LBIO zonder nadere aankondiging zou overgaan tot het treffen van

executiemaatregelen.

5. Op 4 mei 2007 stuurde mevrouw L. een brief aan de ontvangstgerechtigde naar aanleiding van het telefoongesprek dat zij met verzoeker had gevoerd. Zij vroeg haar om schriftelijk aan te geven of zij, zoals verzoeker had gesteld, kinderalimentatie van verzoeker op haar rekening gestort had gekregen.

6. De ontvangstgerechtigde liet het LBIO op 15 mei 2007 weten dat zij een aantal bedragen had ontvangen.

7. Mevrouw L. stuurde verzoeker op 22 juni 2007 een brief waarin zij aangaf dat zij informatie van de ontvangstgerechtigde had ontvangen waaruit bleek dat verzoeker buiten het LBIO om een bedrag aan zijn ex-echtgenote had overgemaakt. Dit bedrag was verwerkt in de administratie. De opslagkosten had verzoeker nog niet voldaan, dus dat bedrag bleef openstaan. Er werd een nieuw overzicht van de nog openstaande bedragen gegeven. Verzoeker werd opnieuw dringend verzocht de achterstand aan het LBIO te voldoen. Wanneer het LBIO geen betalingen zou ontvangen, zou worden overgegaan tot executiemaatregelen.

8. Op 27 juni 2007 ontving het LBIO een brief van verzoeker waarin hij refereerde aan het laatste telefoongesprek. In dat gesprek zou mevrouw L. hem hebben verteld dat het een en ander mis was gegaan. Hij zette in deze brief alles nog even op een rijtje met betrekking tot de alimentatieverplichting jegens zijn ex-echtgenote en kinderen. Hierop is, blijkens de stukken die de Nationale ombudsman van het LBIO heeft ontvangen, niet meer schriftelijk gereageerd.

9. De directeur van het LBIO reageerde bij brief van 4 juni 2008 op hetgeen verzoeker in zijn brief van 9 mei 2008 naar voren had gebracht ten aanzien van de toezegging van mevrouw L. Volgens de directeur had zij slechts toegezegd te zullen uitzoeken of er inderdaad rechtstreekse betalingen waren gedaan aan de ontvangstgerechtigde. Dit blijkt ook uit haar brief van 4 mei 2007 aan de ontvangstgerechtigde (zie onder 5.). Verzoeker werd vervolgens op 22 juni 2007 over de reactie van de ontvangstgerechtigde ingelicht.

10. Verzoeker antwoordde hierop op 2 juni 2008 dat mevrouw L. nu opeens een andere draai aan het verhaal gaf, en dat hij dat jammer vond.

Beoordeling

11. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien. Dit houdt in dat in het geval een burger in brieven aan een bestuursorgaan steeds op hetzelfde punt terugkomt, dit een signaal is voor het bestuursorgaan om hierop (nogmaals) in te gaan.

12. Verzoeker heeft vanaf het moment dat het LBIO hem aanschreef dat het voornemens was de inning over te nemen, het LBIO erop gewezen dat hij van oordeel is dat hij te veel aan zijn ex-echtgenote betaalt aan partneralimentatie. Omdat hij geen invloed kon uitoefenen op de hoogte van het bedrag van de uitbetaling door Interpolis en hij zijn ex-echtgenote diverse keren tevergeefs had verzocht het teveel aan hem terug te betalen, had hij haar geïnformeerd over zijn voornemen om dit bedrag te compenseren met het bedrag dat hij maandelijks aan kinderalimentatie overmaakte. Het LBIO heeft verzoeker ervan op de hoogte gesteld dat de inning door het LBIO werd overgenomen, omdat verrekening met kinderalimentatie (zonder toestemming van de ontvangstgerechtigde) niet is toegestaan. Vervolgens is verzoeker zijn standpunt blijven herhalen, zowel in woord als in geschrift. Zo ook in het telefoongesprek van eind april of begin mei 2007. Verzoeker had van dit gesprek verwacht dat de behandelend medewerkster van het LBIO bij zijn ex-echtgenote navraag zou doen naar de gehele betalingssituatie. Mevrouw L. was echter in de veronderstelling dat dat inmiddels al was afgekaart in de eerdere gesprekken die zij hier met verzoeker over had gevoerd en heeft bij de ontvangstgerechtigde slechts navraag gedaan naar rechtstreeks betaalde kinderalimentatie. Van de uitkomst van dit gesprek stelde zij verzoeker op 22 juni 2007 op de hoogte.

13. Zoals onder 11. aangegeven is het een signaal voor een bestuursorgaan om (nogmaals) uitleg te geven over een bepaald punt als een burger hierop steeds weer terugkomt. Op welke wijze het bestuursorgaan ingaat op een herhaling van een standpunt of vraag, staat het vrij. Dit kan zowel schriftelijk, als met een telefoongesprek of een gesprek in persoon. Uit de stukken die de Nationale ombudsman van het LBIO heeft ontvangen, kan de Nationale ombudsman niet afleiden dat het LBIO na de eerste brief van 9 november 2006 nog opnieuw schriftelijk is ingegaan op de aangedragen argumenten dat verzoekers ex-echtgenote meer geld per maand aan partneralimentatie ontvangt dan overeengekomen en dat hij daar geen invloed op kan uitoefenen. In diverse gesprekken die mevrouw L. met verzoeker heeft gevoerd, is, volgens haar zeggen, aan de orde gekomen dat kinderalimentatie niet mag worden verrekend met partneralimentatie. Blijkbaar is de uitleg dat verrekening niet is toegestaan voor verzoeker niet voldoende geweest om de overname van de inning te kunnen accepteren. Wellicht was het meer op zijn plaats geweest om verzoeker in zijn gevoel te erkennen dat hij, door de overname van de inning door het LBIO, tegen wil en dank als wanbetaler wordt neergezet. Uit de brieven van verzoeker is af te leiden dat dit voor hem een heel belangrijk aspect van het verhaal is. De Nationale ombudsman komt tot de conclusie dat het LBIO, ondanks de mondelinge uitleg, onvoldoende erin is geslaagd verzoeker goed te informeren en dus heeft gehandeld in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking. Daarom doet de Nationale ombudsman de aanbeveling om nogmaals (in persoon) met verzoeker in gesprek te gaan en daarin alle aspecten van de overname te bespreken, in de hoop dat over en weer meer begrip voor elkaars standpunten kan ontstaan.

De Nationale ombudsman realiseert zich dat het LBIO in veel dossiers zal tegenkomen dat de betalingsplichtige ouder zich niet kan verenigen met overname van de inning door het LBIO. Niet in al die zaken zal het noodzakelijk zijn om in een (persoonlijk) gesprek in te gaan op de gevolgte en te volgen procedure. De zaken die hiervoor wel zijn aangewezen, zullen zich vaak kenmerken door herhaald schrijven en blijven ingaan op al eerder uitgelegde, maar blijkbaar niet begrepen of geaccepteerde, punten. In het kader van efficiency zal het het overwegen waard zijn om in die gevallen de dialoog aan te gaan.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen te Gouda, is

gegrond ten aanzien van:

de schriftelijke informatieverstrekking, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking;

niet gegrond ten aanzien van:

het overnemen van de inning en het in rekening brengen van opslagkosten;

het leggen van vereenvoudigd loonbeslag.

Aanbeveling

De Nationale ombudsman geeft de directeur in overweging om met verzoeker in gesprek te gaan en daarin de diverse aspecten van de overname te bespreken, zodat over en weer begrip voor elkaars standpunten kan ontstaan.

Op 8 juli 2009 liet een medewerker van het LBIO de Nationale ombudsman telefonisch weten dat overeenkomstig de aanbeveling inmiddels een nader gesprek met verzoeker was gevoerd. Dit gesprek was naar ieders tevredenheid verlopen. Ook waren uit coulance verzoeker gedurende enige maanden geen opslagkosten in tekening gebracht.

Bij brief van 10 juli 2009 liet de Nationale ombudsman de directeur van het LBIO weten met instemming hiervan te hebben kennisgenomen.

Onderzoek

Op 15 november 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer S. te Gorinchem, met een klacht over een gedraging van het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen (LBIO) te Gouda. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de directeur van het LBIO, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de directeur verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tijdens het onderzoek kregen de directeur en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De directeur van het LBIO deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 12 november 2007, met bijlagen, waaronder op deze zaak betrekking hebbende correspondentie tussen verzoeker en het LBIO.

Standpunt van de directeur van het LBIO van 25 maart 2008, met bijlagen.

Telefoongesprek van een medewerkster van de Nationale ombudsman met betrokken ambtenaar L. van 11 april 2008.

Reactie van verzoeker van 9 mei 2008.

Reactie van de directeur van 4 juni 2008.

Nadere reactie van verzoeker van 2 juli 2008.

Telefoongesprek van een medewerkster van Bureau Nationale ombudsman met de contactambtenaar bij het LBIO van 18 juli 2008.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Burgerlijk Wetboek

Artikel 1: 408

- "1. Een uitkering tot voorziening in de kosten van verzorging en opvoeding of tot voorziening in de kosten van levensonderhoud en studie, waarvan het bedrag in een rechterlijke beslissing, daaronder begrepen de beslissing op grond van artikel 822, eerste lid, onder c, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, is vastgelegd, wordt ten behoeve van de minderjarige aan de ouder die het kind verzorgt en opvoedt of aan de voogd onderscheidenlijk aan de meerderjarige betaald.
2. Op verzoek van een gerechtigde als bedoeld in het eerste lid, van een onderhoudsplichtige dan wel op gezamenlijk verzoek van een gerechtigde en onderhoudsplichtige neemt het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen de invordering van de onderhoudsgelden op zich. De executoriale titel wordt daartoe door de onderhoudsgerechtigde in handen gesteld van dit Bureau. De overhandiging daarvan machtigt het Bureau tot het doen van de invordering, zo nodig door middel van executie.
3. Kosten van invordering door het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen worden verhaald op de onderhoudsplichtige, onverminderd de kosten van gerechtelijke vervolging en executie. Het verhaal van kosten vindt plaats door wijziging van het bedrag, bedoeld in het eerste lid, volgens bij algemene maatregel van bestuur te stellen regels.
4. Tot invordering op verzoek van een onderhoudsgerechtigde wordt slechts overgegaan, indien de gerechtigde ter gelegenheid van de indiening van het verzoek aannemelijk heeft gemaakt dat binnen ten hoogste zes maanden voorafgaande aan de indiening van het verzoek de onderhoudsplichtige ten aanzien van ten minste één periodieke betaling tekort is geschoten in zijn verplichtingen. In deze gevallen geschiedt de invordering van bedragen die verschuldigd zijn vanaf een tijdstip van ten hoogste zes maanden voorafgaande aan de indiening van het verzoek.
5. Alvorens tot invordering met verhaal van kosten over te gaan wordt de onderhoudsplichtige bij brief met bericht van ontvangst in kennis gesteld van het voornemen daartoe en de reden daarvoor, alsmede van het bedrag inclusief de kosten van invordering. De raad wordt bevoegd tot invordering over te gaan op de veertiende dag na de verzending van de brief.
6. De invordering die op verzoek van de onderhoudsgerechtigde geschiedt, eindigt slechts, indien gedurende ten minste een half jaar regelmatig is betaald aan het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen en er geen bedragen meer verschuldigd zijn als bedoeld in het vierde lid, tweede volzin. De termijn van een half jaar wordt telkens verdubbeld, indien een voorgaande termijn van invordering ook op verzoek van de onderhoudsgerechtigde was aangevangen.
7. Een invordering die geldt op het tijdstip van het meerderjarig worden van het kind, wordt ten behoeve van de meerderjarige voortgezet, tenzij deze op zijn verzoek wordt beëindigd.

8. De tenuitvoerlegging van een executoriale titel betreffende de betaling van de kosten van verzorging en opvoeding of levensonderhoud en studie geschiedt met inachtneming van de wijziging, bedoeld in het derde lid.

9. Invorderingen die tien jaren nadat de minderjarige de leeftijd van een en twintig jaren heeft bereikt, nog niet door het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen zijn verwezenlijkt, mogen worden beëindigd. De onderhoudsgerechtigde wordt hiervan schriftelijk op de hoogte gesteld.

10. Een betaling door de onderhoudsplichtige strekt in de eerste plaats in mindering van de kosten, bedoeld in het derde lid, vervolgens in mindering van eventueel verschenen rente en ten slotte in mindering van de verschuldigde onderhoudsgelden en de eventueel lopende rente.

11. Het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen draagt zorg, dat de gelden die ten behoeve van het onderhoud van minderjarigen worden uitgekeerd, aan de daarop rechthebbenden worden uitbetaald. Indien uitbetaling plaatsvindt aan een gemeente als rechthebbende, wordt op de aan het Bureau uitgekeerde gelden een door Onze Minister van Justitie te bepalen deel in mindering gebracht ter bestrijding van de kosten welke met de invordering van de gelden zijn gemoeid.

12. Artikel 243, tweede tot en met vierde lid, is van overeenkomstige toepassing."

2. Uitspraak voorzieningenrechter rechtbank Maastricht van 12 augustus 2004, LJN: AQ8174

"Over het algemeen is de bevoegdheid tot verrekening gegeven ongeacht de aard van de schulden en het rechtsfeit waaruit zij zijn ontstaan. De rechtsliteratuur ter zake verrekening, als beschreven in de artikelen van afdeling 6.1.12 BW, gaat er evenwel vanuit dat er een aantal gevallen zijn waarbij vanwege de bijzondere aard van de schulden verrekening uitgesloten is. Aan de hand van het bepaalde in artikel 6:135 BW en analoog aan de strekking van HR 3 december 1999, NJ 2000, 86 moet het er voor gehouden worden dat een schuldenaar niet bevoegd is tot verrekening voor zover op die vordering van zijn wederpartij beslag niet geldig zou zijn, zoals ter zake een vordering tot levensonderhoud het geval is. Alimentatie-uitkeringen hebben volgens de rechtsliteratuur een bestemming die erop is gericht te voorzien in het levensonderhoud van iemand die niet in staat is dit zich zelf te verschaffen. Ten einde te voorkomen dat deze uitkeringen aan haar bestemming worden onttrokken, mogen zij niet in beslag worden genomen, en om dezelfde reden verklaart de wet hen onvatbaar voor verrekening."